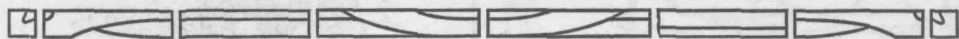

še, oba mlada. Kadar bosta stara, se že izpametujeta, da je rešitev vajinega prepira drugače nemogoča, kakor vama je razsodil vsevladni Stvarnik.«

Ljudje pa še danes občudujejo jutranjo in večerno zarjo. V vseh močih primerih slave njeno krasoto, a nobeden ne ve, zakaj se je ne more nagledati, zakaj tako hitro zbeži radovednemu očesu, ki bi rado prodrlo v globočino, v sam začetek te tajnosti.

Jesen.

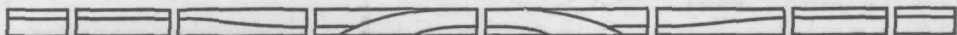
*Srp je romal in preromal
v polju žitne njive vse,
in je travnike zelene
pokosila kosa vse.*

*Vse je tiho in samotno —
gora travnik in polje,
in brez solnca, brez veselja
žalost k nam v deželo gre.*

*Vse ženjica je požela
in izpela pesmi vse,
kosec žvižgal je na loki
in izžvižgal pesmi vse.*

*Z vejice tam zadnja ptička
iz strahu pred njo zleti,
z veje zadnji list rumeni
tožen k zemlji odleti.*

Jan Reginov.

Poslednja pesem.

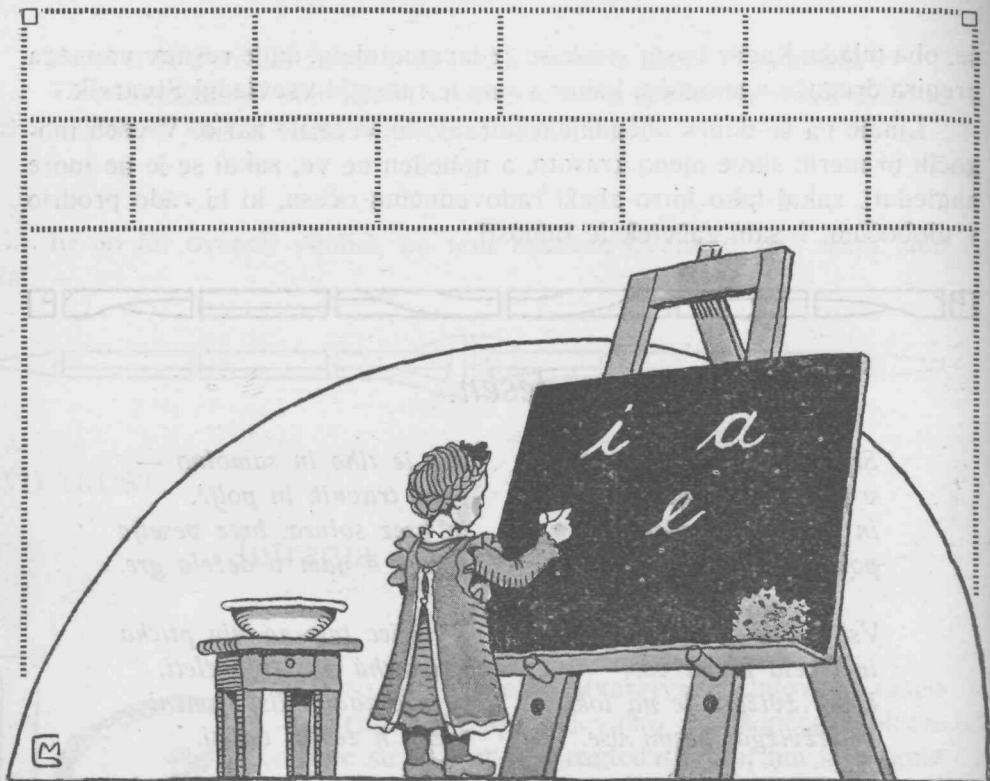
*Že pastir vesel
pesem je izpel
v tihi gori;
zasušтели
in izpeli
so jo bori...*

*In potoček tih
svoj poslednji vzdih
je izpel;
tam na veji
oveneli
kos je peti jel:*

*„Pa kako bi jaz
pesmi pel za kratek čas
v dobi tug,
ko krilatci
moji bratci
so odnesli jih na jug...“*

Davorinov.

Prva umetnost